

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.095/2024/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Karl, Verasztó, Bleyer Ügyvédi Iroda (cím5, ügyintéző: dr. Karl Gábor Csaba ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) **felperesnek** a ügyvédi iroda2 (cím6, ügyintéző: dr. Jókai István ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím1) **alperes** ellen elmaradt juttatás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 13.M.70.814/2023/6. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 210.000 (kettőszáz-tízezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget, valamint az esedékesség napjáig az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Illetékbevételei számlájára 696.800 (hatszázkilencvenhatezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket. A fellebbezési illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2009. március 16. napjától állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszonyban, utolsó munkaköre marketing igazgató volt. A felperes vezető állású munkavállaló volt.

[2] Az alperes 2022. július 19. napján közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetéséről szóló megállapodás tervezetét adott át a felperesnek, mely szerint közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés esetén az alperes a felperest 26.000.000.- forint egyszeri juttatásban részesíti, amelynek kifizetése az utolsó munkában töltött napon esedékes. A felperes 2022. július 20. napján „megegyezés 2.0. tervezet” címmel újabb ajánlatot kapott, mely a fenti, egyszeri juttatásról szóló rendelkezést nem érintette. 2022. július 21. napján a felek aláírták a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetéséről szóló megállapodást. Ennek 2.1. pontja szerint az alperes a felperest 26.000.000.- forint egyszeri juttatásban részesíti, amelynek kifizetése az utolsó munkában töltött napon esedékes. A 2.3. szerint az alperes megfizeti a felperes részére az utolsó munkában töltött napján a munkaviszony megszűnéséig járó pénzbeli járandóságait, szabadságmegváltását és elszámolja a cafetéria juttatását.

[3] Az alperes 2022. augusztus 31. napján a 26.000.000.- forint összeget számfejtette a felperes részére „km juttatás – megállapodás szerinti egyszeri juttatás” címen, ebből munkabér jellegű juttatás után fizetendő közterheket vont le és nettó 17.290.000.- forintot fizetett meg a felperesnek.

Kereset és ellenkérelem

[4] A felperes keresetében kérte az alperes kötelezését egyszeri juttatás címén további 8.710.000.- forint és kamatai megfizetésére.

[5] Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetéséről szóló megállapodásban azt vállalta, hogy a felperest 26.000.000.- forint összegű egyszeri juttatásban részesíti. Ennek alapján a felperes alappal vonhatta le azt a következtetést, hogy ténylegesen 26.000.000.- forintban fog részesülni. Nem volt indokolt, hogy ezt az alperes munkabér jellegű juttatásként kezelje, és ez alapján levonásokkal terhelten fizesse ki a felperes részére. Ha az alperes bruttó összeget értett volna a megállapodásban foglaltak szerinti jogcím alatt, azt jeleznie kellett volna, mint ahogyan a felperes munkaszerződésében is az alpbér bruttó jellegére kifejezett utalás volt. „Az egyszeri juttatás kifizetése” azt jelenti, hogy ekkora összeget kap kézhez. A megállapodás szövegéből nem következik, hogy ezt az összeget az alperes munkabérként fogja számfejteni, mert a megállapodás szövege konkrét jogcímet nem jelöl meg. A jogi területen laikusnak számító felperesnek egyébként sem volt kellő ideje a megállapodás tervezet átolvasására és a jogi képviselővel való egyeztetésre, ugyanis mindösszesen egy napot kapott megfontolás céljára, mely körülményt eredménytelenül kifogásolt a felperes. A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 31. § alapján alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:8. § (1) bekezdése és 6:86. § (1)-(2) bekezdése alapján az alperesnek a megállapodás 2.1. pontjában vállalt fizetési kötelezettségét úgy kellett volna teljesítenie, hogy a felperesnek 26.000.000.- forint egyszeri juttatást levonás nélkül fizet meg. Ez volt az az összeg, amiért a felperes hajlandó volt a

munkaviszonyát közös megegyezéssel megszüntetni, az alperes azonban a megállapodást nem teljesítette maradéktalanul. 8.710.000.- forinttal kevesebb összeget fizetett meg a felperesnek, mivel az egyszeri juttatás összegéből 15%-os mértékű adóelőleget és 18,5%-os mértékű társadalombiztosítási járulékot vont le.

[6] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes a felperes járandóságait teljes mértékben megfizette, levonva annak közterheit. Hivatkozott a munkabér jellegű juttatást terhelő közterheket érintő társadalombiztosítási és személyi jövedelemadóról szóló rendelkezésekre. A felek között a juttatás bruttó vagy nettó voltával összefüggésben nem volt vita. Amennyiben a felek nettó összegről állapodtak volna meg, ezt kifejezetten rögzíteni kellett volna a megállapodásban. A felperes vezető állású munkavállalóként egyébként is tudatában volt annak a gyakorlatnak, hogy a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetésekor az ilyen juttatás bruttó összegben értendő. Hivatkozott a Ptk. 6:63. § (4) bekezdésében foglaltakra, ami szerint nem kell a megállapodásban feltüntetni, amit jogszabály előír. Ezért a munkabér jellegű kifizetés esetén annak bruttó voltát, illetve a közteher levonás szükségességét nem kellett a megállapodásban feltüntetni. Hivatkozott a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja. tv.) 2. § (6), 3. § 22 pontjára, amely kimondja, hogy munkaviszonyból származó jövedelem a magánszemélyt munkaviszonyára tekintettel megillető adóköteles bevétel. A felperes pontosan tudta – munkaköréből adódóan is tudnia kellett – hogy az összeg bruttó.

[7] A felek már a megállapodásban kifejezték, hogy vitás kérdés köztük nem maradt fenn, és ez a munkaviszony megszüntetésével összefüggésben munkaügyi vitát, pert nem kezdeményeznek. A felperes 2,5 hónapig nem emelt kifogást, jognyilatkozatát nem támadta meg, így eljárása a jóhiszemű eljárás követelményébe ütközik. A felperes a megállapodást nem támadta meg. Nem fogadható el a felperes azon érvelése, hogy a megadott idő alatt nem tudott jogi segítséget igénybe venni a megállapodástervezet véleményeztetésére.

Az elsőfokú bíróság döntése

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[9] A határozat indokolása rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetést adott a felek részére, mely szerint a felperes érdekében áll annak bizonyítása, hogy az általa megjelölt jogcímen, vagyis az egyszeri juttatás címén további kifizetésre jogosult, az általa megjelölt összeg szerint.

[10] A felperes kereseti kérelme a munkaviszonyból származó díjazási elem („egyszeri juttatás”) megfizetésére irányult, annak alapjául pedig az Mt. különböző szabályait

hívta fel. A felperes tehát a munkaviszonyból származó díjazási igényét érvényesítette, mely az Mt. 285. § (1) bekezdése és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 508. § (1) bekezdés a) pontja alapján munkaügyi perben bíróság előtt érvényesíthető. A felperesnek csupán a jogi érvelése terjed ki arra, hogy az érvényesített követelés meg nem fizetésének oka a szabálytalan levonás volt, azonban az érvényesített igény - annak jogalapjára is figyelemmel - a munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozott.

[11] Ezt követően az elsőfokú bíróság utalt a bírói gyakorlatra, amely szerint amennyiben a felek egy adott juttatásban megállapodnak, a megállapodásnak nem kell semmilyen utalást tartalmaznia arra, hogy az bruttó vagy nettó összeg, hiszen az adott juttatás adó- és járuléktartalma adóügyi kérdés, nem a felek megállapodásának tárgya. Ez alól kivétel, ha a felek kifejezetten „nettó” összegben állapodnak meg, ami azt jelenti, hogy a munkáltató magára vállalja a kifizetéskor érvényes közterheket, havonta visszatérő juttatásnál a mindenkor érvényes közterheket (Mfv.II.10.438/2017/4). A perbeli megállapodásban nem esett szó az egyszeri juttatás adótartamáról, ezzel kapcsolatban a felek nem hivatkoztak sem tévedésre, sem megtévesztésre, sem a szerződés disszenzus következtében létre nem jöttére, így a megállapodásban foglalt összeg jár. Ezt az alperes számfejtette a felperes részére és azt az adózási és társadalombiztosítási szabályok szerint teljesítette. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a munkaügyi jogvita keretein kívül eső kérdés egy adott munkaviszonyra tekintettel fizetendő juttatás adó- vagy járuléktartalma (BH1994.224, BH1996.35., EBH2005.1245, Mfv.II.10.856/2008/6., Mfv.X.10.100/2020/4., Mfv.VIII.10.171/2022/5). A munkabérrel és egyéb munkaviszonyra tekintettel fizetendő juttatás vonatkozásában a bíróság érdemi határozatában történő marasztalás mindig bruttó összeget tartalmaz, és ennek alapján a munkáltatónak kell megállapítani és teljesítenie az azt terhelő levonásokat. Az nem munkaügyi peres útra tartozó kérdés, hogy a munkáltató ennek alapján szabályszerűen állapítja-e meg a kifizetés közterheit. Így a felperes egyszeri juttatás címén további követelésre nem tarthatott igényt. Nem volt annak elsődleges jelentősége, hogy a feleknek milyen elképzelésük volt az egyszeri juttatás közteher tartalmát illetően, sem az ezzel kapcsolatban a munkáltatónál esetlegesen kialakult gyakorlatnak. Ugyanakkor a tényállásból megállapítható, hogy a felek között semmilyen diskurzus nem alakult ki arra nézve, hogy a munkáltató esetleg átvállalta volna a kifizetés közterheit, és a munkáltatónál kialakult olyan gyakorlat sem volt megállapítható, amelyből erre utaló munkáltatói szándéokra lehetett volna következtetni.

[12] Megjegyezte, hogy a felperes által megjelölt jogcímen érvényesített kereset esetén annak sem volt jelentősége, ha a felek esetlegesen arról állapodtak volna meg, hogy a közterheket a munkáltató viseli, hiszen az alperes a felperes által megjelölt jogcímen ez esetben sem lett volna marasztalható további összegre, hanem a tévesen befizetett közterheket a felperesnek más módon lehetett volna érvényesítenie.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[13] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek való helyt adást, másodlagosan

az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat meghozatalára.

[14] Hivatkozásképpen előadta, hogy az ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, a Pp. 2. §-át, 341. § (1) bekezdését, 342. § (1) és (3) bekezdését, az Mt. 14. §-át, az Mt. 31. § folytán alkalmazandó Ptk. 6:1. § (1) bekezdését, a 6:2. § (1) bekezdését, 6:34. §-át, 6:63. § (1) és (2) bekezdését, 6:8. § (1) bekezdését, 6:86. § (1) és (2) bekezdését, 6:154. § (1) bekezdését, az Mt. 285. § (1) bekezdését, a 6. § (2)-(4) bekezdését, valamint a Pp. 346. § (5) bekezdését.

[15] Az elsőfokú bíróság csak formálisan és nem érdemben bírálta el a felek közötti jogvitát. A bíróságnak a polgári perben meghozott ítéletben a Pp. 341. § (1) bekezdése értelmében a felperes kereseti kérelmeiről kellene határoznia, azaz a perbe vitt jogról kell döntenie. Az elsőfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett volna állást foglalnia, hogy az alperes 17.290.000.- forint összeg felperes részére történő kifizetésével a megállapodás 2.1. pontjában vállalt kötelezettségét teljesítette-e avagy a megállapodás 2.1. pontja alapján további 8.710.000.- forint összeget köteles-e a felperesnek kifizetni. Azonban az elsőfokú bíróság nem a peresített kérdésben döntött, mert a nettó kifejezést a megállapodás 2.1. pontja nem tartalmazza. Ebből a tényből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a felek nem állapodtak meg, hogy a 26.000.000.- forint nettó lenne. Ez téves értelmezése volt a megállapodásnak. A megállapodás 2.1. pontja ugyanis azt tartalmazta, hogy „a munkavállalót 26.000.000.- forint, azaz huszonhatmillió forint összegű egyszeri juttatásban részesíti, melynek kifizetése az utolsó munkában töltött napon esedékes”. Az ítélet tévesen úgy értékelte a megállapodás szövegét, hogy a felek nem állapodtak meg arról, hogy a 26.000.000. forint összeget nettó összegben fizeti ki az alperes. Az elsőfokú bíróság az ítélelhozatal során a Pp. 346. § (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettséget megsértve nem rögzítette, de úgy tekintette, hogy csak úgy lehetséges nettó összeg kifizetésében megállapodni, ha a szerződés tartalmazza a nettó kifejezést. Ezen téves feltevésnek azonban nincs jogi alapja. Nincs olyan jogszabály és esetjog sem, amely alapján kizárólag a nettó kifejezés használatával lehetne úgy megállapodni, hogy aztán nettó összeg kerüljön a megállapodás szerinti összeg kifizetésre. Az Mt. 14. §-a, az Mt. 31. § folytán alkalmazandó Ptk. 6:63. § (1) bekezdése az akarat kölcsönös és egybehangzó kifejezését írja elő a szerződés létrejöttéhez, de nem tartalmaz olyan megkötést, hogy a szerződés csak meghatározott szavak alkalmazásával köthető meg. Nem derült ki továbbá az ítéletből, hogy miért nem volt elsődleges jelentősége annak, hogy a feleknek milyen elképzelésük volt az egyszeri juttatás közteher tartalmát illetően, mely ugyancsak az indokolási kötelezettség megsértését jelenti. Utalt arra, hogy a keresetlevél jogerős visszautasítása folytán az újonnan benyújtott keresetlevélben már feltüntette jogcímként a megállapodás 2.1. pontját, és a Ptk. 6:34. §-ra mint jogalapra hivatkozott.

[16] A megállapodás 2.1. pontjának helyes értelmezése a Ptk. 6:8. § (1) bekezdése alapján valósulhat meg. A szavak általánosan elfogadott jelentése alapján a kifizetés (és nem teljesítés, megfizetés) azt jelenti, hogy a megjelölt összeget a felperes az utolsó munkában töltött napon bármilyen levonás nélkül kézhez kapja. Ugyancsak ezt támasztja alá az a tény is, hogy az alperes szerződéses gyakorlata szerint a bruttó összeget az alperes feltüntette a felperessel kötött szerződéseiben. Hangsúlyozta, hogy az alperes a megállapodást egy

nemzetközi ügyvédi iroda közreműködésével készítette el, amely során kiemelt figyelmet fordított arra, hogy az megfeleljen az akaratának. Az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy professzionális közreműködővel (ügyvéddel) eljáró alperes a felek között irányadó gyakorlattól eltérve nem bruttó 26.000.000.- forint összeget tüntetett fel a megállapodásban, hanem 26.000.000.- forint kifizetését vállalta. A kialakult gyakorlattól történő eltérés értékelésének mellőzése jogsértő. Abból a tényből, hogy a megállapodás 2.1. pontja ezen szerződéses gyakorlattal szemben nem tüntette fel, hogy az bruttó összeg lenne-e, hanem azt rögzítette, hogy ezen összeg kifizetésre kerül, következik, hogy a felek a 26.000.000.- forintban levonástól, visszatartástól mentesen állapodtak meg.

[17] Nem értékelte az ítélet azt a tényt sem, hogy a felperes részére az alperes – rendkívül rövid, egy napos határidő tűzésével – nem biztosított lehetőséget arra, hogy a megállapodást a felperes jogi képviselőjével egyeztesse. Mindezzel az elsőfokú ítélet úgy foglalt állást, hogy a felperes köteles viselni annak a kockázatát, hogy az alperes professzionális közreműködője milyen szövegezéssel szerkesztette meg a megállapodást, és hogy az alperes nem biztosított lehetőséget arra a felperesnek, hogy a felperes a megállapodást a saját jogi képviselőjével véleményeztetni tudja. Így az ítélet sérti az Mt. 6. § (1) bekezdését, az alperes saját felróható magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhatott volna. A megállapodás 2.1. pontja egyedileg meg nem tárgyalt feltétel, amelynek értelmezésére a Ptk. 6:86. § (2) bekezdés első mondata az irányadó, melyet az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe. Abból a tényből, hogy a felek között semmilyen diskurzus nem alakult ki arra nézve, hogy a munkáltató esetleg átvállalta volna a kifizetés közterheit, nem következik, hogy az alperes nem nettó összegben vállalta a kifizetést. Abból, hogy a megállapodás szövege szerint az alperes 26.000.000.- forint összeget az utolsó munkában töltött napon kifizet, egyértelmű volt, hogy semmilyen további tájékoztatás nem szükséges. Az alperesnek éppen hogy akkor kellett volna diskurzust kezdeményeznie, amikor a megállapodás világos szövege ellenére levonást kívánt volna eszközölni. Az a tény, hogy ilyen tájékoztatást nem adott, azt támasztja alá, hogy maga is nettó összegnek tekintette a 26.000.000.- forintot.

[18] Az elsőfokú bíróság valójában nem értelmezte a megállapodás 2.1. pontjában foglaltakat, hanem kizárólag azt vizsgálta, hogy a megállapodásban a nettó kifejezés szerepel-e. Az elsőfokú bíróság a fél által érvényesített joghoz kötve van. Az eljáró bíróság azonban nem vette figyelembe azt, hogy a felperes milyen jogcímen támasztott igényt. A felperes nem munkabér és nem távolléti díj jogcímen érvényesítette az igényt, hanem a megállapodás 2.1. pontja szerint az alperes által kifizetni vállalt, de ki nem fizetett összeget érvényesítette. Az elsőfokú bíróság által felhívott jogesetek tényállása és a felmerült jogkérdése nem volt azonos, ezért azokat nem lehetett alapul venni. Az alperes a részleges teljesítés során úgy járt el, mintha a felek munkabér megfizetésében állapodtak volna meg, holott munkabér jogcímet a megállapodás 2.1. pontja nem tartalmazott. Az elsőfokú bíróság e tekintetben sem teljesítette jogi indokolási kötelezettségét, arra, hogy az összeget munkabérnek tekinti, csak következtetni lehet.

[19] Az ítélet indokolása által hivatkozott Mfv.II.10.438/2017/4. számú határozatból éppen hogy a kereset alapossága következik. Az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a felperesnek más módon lehetett volna érvényesítenie igényét, jogsértő, ezen mondat az ítélet

egyéb indokaival és az elsőfokon eljáró bírósági pervezetéssel is ellentétes. Amennyiben azt elfogadjuk, akkor az elsőfokú bíróság nem hívta volna fel a felperest hiánypótlás keretében, hogy a keresete jogcímét is jelölje meg. Az elsőfokú bíróság e tekintetben sem tett eleget az indokolási kötelezettségének.

[20] Általában is hivatkozott arra, hogy az ítélet indokolása nem felel meg a törvényi követelményeknek, az indokolás egyes részei közötti logikai kapcsolat nem ismerhető meg, nem követhető, az indokolás hiányos, az abban foglalt bírói gyakorlat közömbös, az indokolás végső megállapítása pedig, miszerint az igény bírói úton nem érvényesíthető, valamennyi indokolással ellentétes.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy amennyiben a felek egy adott juttatásban megállapodnak, a megállapodásnak nem kell semmilyen utalást tartalmaznia arra, hogy az bruttó vagy nettó összeg, hiszen az adott juttatás adó- és járuléktartalma adóügyi kérdés, nem a felek megállapodásának tárgya. Arra is helyesen hivatkozott, hogy ez alól csak az lehet kivétel, ha a felek kifejezetten „nettó” összegben állapodnak meg. A perbeli megállapodásban nem esett szó az egyszeri juttatás adótartamáról, és a felperes sem bizonyította, hogy ez nettó összeg lett volna. Ezzel kapcsolatban a felek nem hivatkoztak sem tévedésre, sem megtévesztésre, sem a szerződés disszenzus következtében létre nem jöttére. Így a felperesnek a munkaviszonyt megszüntető megállapodás alapján a megállapodásban foglalt összeg járt, melyet az alperes 2022. augusztus 31-én számfejtett részére és azt az adózási és társadalombiztosítási szabályok általa követett értelmezése szerint teljesítette.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[22] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[23] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján helyesen állapította meg a tényállást és a megfelelő jogszabályok helytálló alkalmazásával hozott érdemi döntése is helyes, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a jogi indokolás kiegészítésével – helybenhagyta.

[24] Megalapozatlanul hivatkozott a felperes fellebbezésében a jogi indokolási kötelezettség megsértésére.

[25] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolási kötelezettség mindössze azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre {legutóbb pl. 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}. A bírói gyakorlat ezzel egyező: A Kúria több határozatában is rámutatott, önmagában az indokolási kötelezettség megsértése nem állapítható meg amiatt, hogy a levont jogkövetkeztetéssel a fél nem ért egyet (Mfv. II. 10.169/2017/5). A bíróságoknak a határozatukat a szükséges mértékben kell megindokolniuk, amelynek körét az adott ügy jellege és az eljárás során tisztázásra váró körülmények terjedelme határozza meg (Mfv.I.10.137/2017/5). Az, hogy a fél számára esetlegesen az indokolás nem meggyőző, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az anyagi jogszabályhely megsértése és annak megfelelő értelmezése körében. (Mfv.III.10.260/2019/5., Kfv.VII.38.374/2019/6.).

[26] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogi indokolási kötelezettségének eleget tett: az elsőfokú ítélet jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat, az irányadó bírói gyakorlatot, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság a felperes által állított tényállítást nem talált bizonyítotttnak.

[27] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a keresetlevél visszautasítását követően a felperes újból előterjesztette keresetlevelét, melyben jogcímként „egyszeri juttatást” jelölt meg, az érvényesíteni kívánt jogot pedig a Ptk. 6:34.§, 6:154. § (1) bekezdésére, és az Mt. 285. § (1) bekezdésére hivatkozással jelölte meg. Megjegyzendő, hogy az Mt. 31.§ rendelkezésére tekintettel a Ptk. 6:34.§, 6:154. § (1) bekezdése a munkaviszonyra nem alkalmazható, azt a korábbi másodfokú végzés mindösszesen a Pp. kommentár kapcsán hívta fel. Az elsőfokú bíróság is ezen kereseti kérelemről döntött. Az a perben nem volt kérdés, hogy a felperes igénye munkaviszonyból származik.

[28] A nem vitatott tényadatok szerint a felperes vezető állású munkavállalónak minősült, akinek a munkaviszonyát felmondással indokolás nélkül megszüntethette volna a munkáltató. A felek közös megegyezéses munkaviszony megszüntetést kötöttek, melyet nem támadtak meg, az érvényes megállapodás volt. A bíróságnak a felek által 2022. július 21-én aláírt megállapodás értelmezése volt a feladata, önmagában az abban foglalt joglemondó nyilatkozat a szerződéses rendelkezések megállapodására nem vonatkoztatható, mivel éppen az volt a per tárgya, hogy a joglemondó nyilatkozat ellenében is vállalt 26.000.000.- forint egyszeri juttatást miként kell megfizetnie az alperesnek.

[29] A megállapodás szerint „a munkáltató vállalja, hogy a munkavállalót 26.000.000.- forint, azaz huszonhatmillió forint összegű egyszeri juttatásban részesíti, melynek kifizetése az utolsó munkában töltött napon esedékes”. (2.1. pont) A 2.3. pont szerint a munkáltató vállalja, hogy az utolsó munkában töltött napon a munkavállaló részére a munkaviszonyról szóló igazolásokat kiadja, pénzbeli járandóságait kifizeti, az igénybe nem vett rendes szabadság időarányos részét pénzben megváltja, a cafetériával elszámol.

[30] Megalapozatlanul hivatkozott a felperes fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság nem a peres felek által előterjesztett jogvitáról döntött, hanem a bruttó-nettó összegről, hiszen maga a felperes volt az, aki keresetlevelében és fellebbezésében is úgy nyilatkozott, hogy az alperes azért nem fizette ki a felperes részére az egyszeri juttatás összegét, hanem annál 8.710.000.- forinttal kevesebb összeget fizetett, mert azokból adóelőleg, társadalombiztosítási járulék és egyéb jogcímenek levonásokat eszközölt. A felperes jogi hivatkozásait tehát megalapozottan értékelte úgy az elsőfokú bíróság, hogy arról kell állást foglalni, hogy az alperes a 26.000.000.- forint egyszeri juttatás megfizetését nettó vagy bruttó összegben vállalta.

[31] Helytállóan hivatkozott arra a felperes, hogy a megállapodást az Mt. 31. § folytán alkalmazandó Ptk. 6:8. § és 6:86. § szerint kell értelmezni. Az alperes is helyesen hivatkozott a Ptk. 6:63. § (4) bekezdésében foglalt előírásra.

[32] A Ptk. 6:8. § (1) bekezdése szerint a jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. A 6:86. § (1) bekezdése szerint az egyes szerződési feltételeket és nyilatkozatokat a szerződés egészével összhangban kell értelmezni. A felperes az elsőfokú eljárásban a 6:86. § (2) bekezdésére és arra, hogy a 2.1. kikötés általános szerződési feltétel lenne, nem hivatkozott, ezért ez a Pp. 373. § (2)-(3) bekezdése szerint meg nem engedett keresetváltoztatás volt. Mindazonáltal a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés esetén ez nem tekinthető alkalmazandónak.

[33] A szerződés értelmezésére a nyilatkozati és az akarati elvet munkálta ki a bírói gyakorlat. A konkrét esetben az akarati elv nem nyújtott segítséget, mert a felek egyértelműen úgy nyilatkoztak, hogy a megállapodás ezen tartalmát nem vitatták meg, ezért a nyilatkozati elv volt az elsődleges, vagyis azt kellett vizsgálni, hogy az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint miként értették a felek a juttatást a szerződés egészével összhangban értelmezve. Ugyanakkor alkalmazandó a Ptk. 6:63. § (4) bekezdése is, mely szerint nem kell a feleknek megállapodniuk olyan kérdésben, amelyet jogszabály rendez. Az, hogy a munkaviszonyból származó egyszeri juttatás munkaviszonyból származó jövedelemnek minősül, az Szja. tv. 2. § (6) bekezdése és 3. § (22) pontja egyértelműen rendezi. Ez utóbbi rendelkezések szerint a Magyarországon adóztatható bevétel adókötelezettségének jogcímét e törvény szerint kell megállapítani, és az adókötelezettségeket (ideértve a jövedelem megállapítását is) ennek megfelelően kell teljesíteni. A jogcím meghatározásánál a felek (a magánszemély és a bevételt juttató személy, valamint az említett

személyek és más személy) között egyébként fennálló jogviszonyt és a szerzés körülményeit kell figyelembe venni. Munkaviszonyból származó jövedelem: a magánszemélyt munkaviszonyára (ideértve a munkaviszonynak megfelelő, külföldi jog szerinti jogviszonyt is) tekintettel megillető adóköteles bevétel.

[34] A fenti rendelkezéseknek felel meg az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott bírói gyakorlat is, különösen az Mfv.10.438/2017/4. számú kúriai döntés [24] bekezdése, mely szerint, ha a munkaviszonyban álló felek valamely juttatásról állapotodnak meg, a megállapodás tárgyát képező összegnek a mindennapi gyakorlat szerint nem kell semmilyen utalást tartalmaznia arra, hogy ez „bruttó” vagy „nettó” összeg, mivel az adott juttatás adó- és járuléktartalma adóügyi kérdés, nem a felek megállapodásának tárgya. Ez alól kivétel, ha a felek kifejezetten „nettó” összegben állapotodnak meg, ami azt jelenti, hogy a munkáltató magára vállalja a kifizetéskor érvényes közterheket, havonta visszatérő juttatásnál a mindenkor érvényes közterheket.

[35] Az elsőfokú bíróság érdemi döntése a fentieknek megfelelt, helytállóan hivatkozott az irányadó precedensképes határozatra. Sem az akarat, sem a nyilatkozási elv nem igazolja a felperes állítását, hogy a felek nettó összegben állapotodtak volna meg, figyelemmel arra, hogy a felperesnek munkavállalóként saját tapasztalata is van arról, hogy a munkaviszonyból származó jövedelem adó- és járulékköteles.

[36] A felperes munkaszerződésében ugyan valóban feltüntetésre került a bruttó megjelölés a havi 1.900.000.- forintos munkabér mellett, ezen egy szerződésből azonban a felek közötti szerződéses gyakorlatra nem lehet következtetni. Az alperes éppen hogy azt igazolta a perben becsatolt több közös megegyezéssel megállapodással, hogy azokban a bruttó és a nettó megjelölés külön nem kerül feltüntetésre.

[37] Arra, hogy a 26.000.000 forint egyszeri juttatást tartalmazó rendelkezés általános szerződési feltétel lenne, a felperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, ez a Pp. 373.§ (2)-(3) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban meg nem engedett új jogállítás, de az egyébiránt ellentmond a Ptk. 6:77. § (1) bekezdésének, mert azt nyilvánvalóan nem előre, több szerződés megkötése céljából határozták meg.

[38] Az Mt. 6. § (1) bekezdésére a felperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott, csak a 6.§ (2)-(4) bekezdésére, ezért ezt a másodfokú eljárásban sem érvényesítheti. A peradatokból azonban egyértelműen kiderül és azt az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy a felperes az ajánlatot július 19-én kapta, kapott ugyan egy módosított ajánlatot július 20-án, de az a juttatásról szóló rendelkezést nem érintette, ehhez képest július 21. napján írták alá a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetést. A felperes a megállapodást nem támadta meg, így az, hogy nem állt elegendő idő a megállapodás megfontolására, nem vizsgálható.

[39] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásból mellőzte a [37] bekezdés „megjegyzendő” kezdetű mondatát, azt a felperes alappal sérelmezte.

[40] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

Záró rész

[41] A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére. Az alperes a másodfokú eljárásban a 35.000.- forint/óra + ÁFA összegben megállapított megbízási szerződésre tekintettel összesen 385.000.- forintban számította fel perköltségigényét. A fellebbezés áttanulmányozására négy órát, az ügyféllel való konzultációra két órát, a fellebbezési ellenkérelem előkészítésére ugyancsak négy órát, míg az ellenkérelem benyújtására egy órát számolt fel. Ehhez képest a fellebbezési ellenkérelem másfél, tényleges tartalmát tekintve kevesebb, mint egy oldal terjedelmű. A másodfokú bíróság szerint a konzultációra elszámolt két óra indokolatlan, miként a fellebbezési ellenkérelem elkészítésére és benyújtására elszámolt öt óra is. A másodfokú bíróság összesen a fellebbezés áttanulmányozásával, az ügyféllel való konzultációval és a fellebbezési ellenkérelem elkészítésével kapcsolatos időszükségletet hat órában számolta el a 35.000.- forint és ÁFA ügyvédi munkadíjjal, így állapította meg a másodfokú perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§ (2) bekezdése alapján.

[42] A tárgyi költségfeljegyzési jogos perben a le nem rótt fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a felperes viseli, annak összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[43] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[44] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2024. június 20.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kulicity Mária s.k.

dr.Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

